KOUZELNÁ ŠKOLA
Nejlepší kamarád na světě
Margit Auerová
FRAGMENT

Kouzelná škola – Nejlepší kamarád na světě

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT
čtení • radost • poučení

Margit Auerová
Kouzelná škola – Nejlepší kamarád na světě – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bbez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

1. díl Nejlepší kamarád na světě

2. díl Samá díra!

Další dobrodružství budou následovat!

KOUZELNÁ ŠKOLA

Nejlepší kamarád na světě

Margit Auerová

S ilustracemi Niny Dulleckové

FRAGMENT

Dobrodružství může začít!

Škola Na Vyhlídce

Úplně normální škola s panem ředitelem, školníkem a velkou zahradou. Úplně normální? Skoro. Kdyby nebylo jednoho tajemství…

Slečna Cornfieldová

Učitelka ve škole Na vyhlídce. Někdy trochu přísná, ale se svými žáky to myslí dobře. A přesně ví, kdo z nich potřebuje pomoc…

Pan Mortimer Morrison

Majitel zverimexu s kouzelnými mluvícími zvířaty. Každé z těchto zvířat čeká na člověka, který se k němu perfektně hodí…

Minibus pana Morrisona

Objíždí s ním celý svět a shání kouzelná zvířata.

Pinkie

Drzá straka je kouzelné zvíře pana Morrisona. Ve své ptačí hlavě má spoustu nesmyslů.

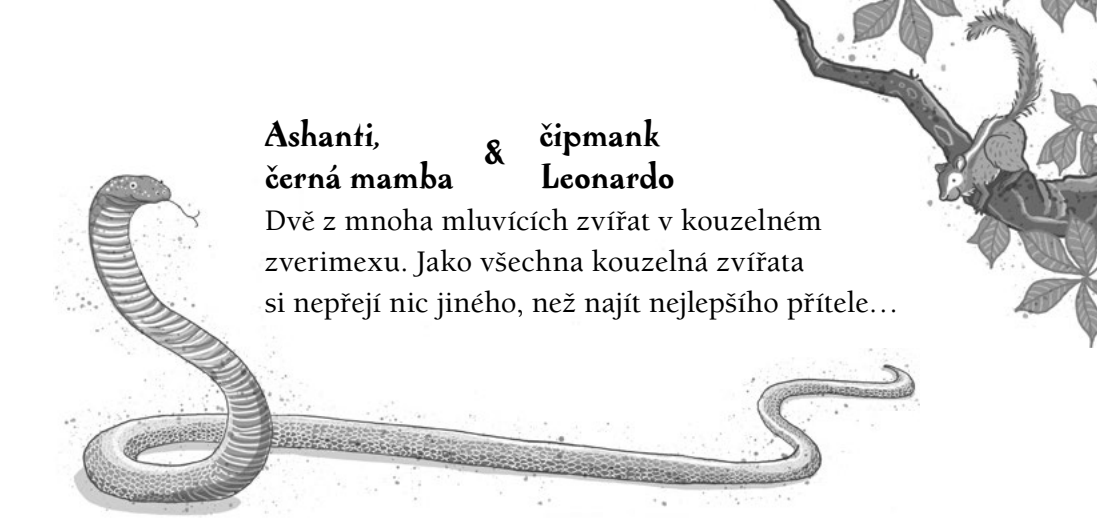

Ashanti, černá mamba & **čipmank Leonardo**

Dvě z mnoha mluvících zvířat v kouzelném zverimexu. Jako všechna kouzelná zvířata si nepřejí nic jiného, než najít nejlepšího přítele…

Třída slečny Cornfieldové

Úplně běžná třída se 24 žáky. Kdo z nich nejnutněji potřebuje kouzelné zvíře?

Snad ctižádostivá Ida?

Nafoukaný Jo?

Zasněný Benni?

Protivná Helena?

Stydlivá Anna-Lena?

Nebo nemotorný Eddie?

Obsah

1. kapitola: Stěhovací vůz **15**

2. kapitola: „Teta Elfríííde!“ **24**

3. kapitola: Tajemný minibus **36**

4. kapitola: Hodina tělocviku **42**

5. kapitola: „S dovolením, Morrison!“ **47**

6. kapitola: Pinkie vyvolá chaos **60**

7. kapitola: Nic se nedaří! **65**

8. kapitola: Pošta z kouzelného zverimexu **74**

9. kapitola: Ida a Benni dostanou své kouzelné zvíře **79**

10. kapitola: Doma u Idy **88**

11. kapitola: Doma u Benniho **95**

12. kapitola: Kouzelná zvířata jdou do školy **101**

13. kapitola: Rabbat má chuť na čokoládové sušenky **110**

14. kapitola: Dusno ve školní hale **115**

15. kapitola: Milostný dopis **126**

16. kapitola: Smradlavý kouzelný nápoj **132**

17. kapitola: Noční výlet **137**

18. kapitola: Přistižen! **142**

19. kapitola: Smradlavá břečka skončí v popelnici **152**

20. kapitola: Ida a Benni se stanou přáteli **162**

Poslední kapitola: Závod **169**

Telegram odeslaný z pošty v přístavu
Port Lockroy, Antarktida
Od: Mortimer Morrison
Komu: Mary Cornfieldová

Ahoj sestřičko +++ jak se vede doma +++
víš už, na jaké škole budeš vyučovat? +++
Jsem právě na Antarktidě, sháním kouzelná
zvířata +++ Po poruše motoru už teď
všechno běží hladce +++ Brzy
na shledanou, Mortimer.

Minibus proburácel po ledu a se skřípěním zastavil. Vystoupil z něj od hlavy k patě zabalený muž.

Rozhlédl se kolem sebe. Ledovce trčely z hladké vodní plochy do modrého nebe. Bílé, lehce zaoblené kopce sněhu se leskly na slunci. Bylo úplné ticho.

A pak odněkud zaznělo tiché zaskřípání. A volání, které se podobalo zvuku trumpety. Muž se pousmál. Srovnal si beranici a vyrazil.

Po půl hodině pochodu narazil na kolonii tučňáků.

Těkal pohledem po té spoustě černých hlav a začal potichu mluvit. „To jsem já, Mortimer Morrison," mumlal. „Majitel kouzelného zverimexu. Kouzelná zvířata se u mě mají dobře. Kdo chce, může se ke mně přidat."

Čekal. Zatím si jej žádné ze zvířat nevšimlo. „Kouzelná zvířata jsou jedinečná," mluvil dál. „Kdo v sobě tuto jedinečnost cítí, ať přijde blíž."

Mortimer Morrison čekal.

A pak to najednou vypadalo, že se v kolonii něco pohnulo. Skutečně! Jeden z tučňáků se otočil. Prodral se kolem ostatních zvířat a zůstal stát před mužem v beranici.

Pozorně si jeden druhého prohlíželi.

„Nuže, rozumíš mým slovům?“ zeptal se Mortimer Morrison zvědavě.

Tučňák přikývl a zaklapal zobákem.

Zaskřehotal: „Krrrch.“

„Zkus to ještě jednou,“ povzbuzoval ho Mortimer Morrison.

„Krrcheech,“ zadrnčel tučňák a zhluboka se nadechl. „Vůbec jsem nevěděl, že existuje ještě někdo, kdo mluví mou řečí,“ řekl váhavě. Zvedl pravé křídlo a ukázal směrem ke kolonii, kde stála zvířata natěsnaná na sobě. „Cítil jsem se tak osaměle.“ Slza se mu skoulela po jeho černé tučňáčí tváři.

„Tomu je teď konec,“ vysvětlil Mortimer Morrison jemným hlasem. „Když půjdeš se mnou, najdeš přátele.“

„Existuje ještě více bytostí, které mluví mou řečí?“ zeptal se tučňák vzrušeně.

„Ó ano.“ Muž přikývl. „Všechna kouzelná zvířata si mezi sebou rozumí. Jelikož ale obvykle nenajdou jeden druhého, jezdím s minibusem a sháním je. U mě najdou nový domov. Jak se jmenuješ?“

„Juri,“ odpověděl tučňák.

Mortimer Morrison se usmál. „Vítej, Juri! Už se nikdy nebudeš cítit osaměle.“

Tučňák si otřepal peří. Pak následoval muže s beranicí, aniž by se jedinkrát ohlédl.

1. kapitola

Stěhovací vůz

Aaaaaaaa! Au! Sakra!

Benni s rachotem profrčel Skřiváncí ulicí a přistál v záhonu růží. Byl poslední den letních prázdnin. A Bennimu se konečně podařilo, odtrhnout se od rádia. V něm každé odpoledne běžel jeho oblíbený pořad „Třetí dimenze“. Dnes ne.

Dnes konečně vytáhl ze sklepa skateboard, který mu dal k Velikonocům strýček Johnnie. Tím se prý

dá velmi dobře udělat dojem na holky, říkal strýc. Benjamin Schubert si povzdechl, když vylezl ze záhonu růží. Zvlášť působivě to určitě nevypadalo. Dobelhal se k okraji ulice a vyhrnul si džíny. Pravé koleno bylo odřené, ale nekrvácelo. Měl štěstí.

V tom momentě si všiml stěhovacího vozu. Stál pod kaštanem na Jánském náměstí, takovém pěkném místě na konci Skřiváncí ulice. Střídaly se zde obytné domy s obchody: Bylo tady pekařství, cyklo obchod a „Kadeřnický salón Elfríde." Ten měl od začátku měsíce nové majitele a zřejmě se právě nastěhovali do bytu v prvním patře přímo nad salónem.

Benni se rozhodl, pořádně se na něj podívat. S rozklepanýma nohama se postavil na skateboard a opatrně popojel blíž. Dveře stěhovacího vozu byly dokořán otevřené. Benni uviděl stojací lampu, spoustu polic, šatní skříň a hromadu kartónů. Stěhováci nosili do domu kuchyňský nábytek, srolované koberce a obrazy zabalené do průhledné folie. Pod nohama se mu najednou mihla pruhovaná

veverka, přeběhla přes náměstí a zmizela v koruně kaštanu. Benni zůstal stát. Hop! Skateboard sám vyjel na ulici. Přiřítil se cyklista v černé helmě. Zaklel a pokusil se skateboardu vyhnout. Málem přitom narazil do stěhováků, kteří zrovna táhli velké zrcadlo. Zaznělo pronikavé zapískání. Cyklista zvedl hlavu a zavčas ještě stačil strhnout řídítka doleva. „Dávej pozor na ten svůj krám!“ zakřičel vztekle na Benniho, když projížděl kolem. Ale Benni si ho vůbec nevšímal. To zapískání totiž jednoznačně pocházelo od veverky, která předtím přeběhla přes náměstí. Teď seděla nahoře v koruně kaštanu, dívala se na něj shora a pohazovala huňatým ocasem sem a tam. Zvláštní. Ještě nikdy Benni neslyšel veverku pískat. A kromě toho, od kdy jsou veverky pruhované? Stěhováci zrovna nesli komodu posetou pestrými nálepkami do domu. Benni se znovu postavil na skateboard a popojel blíž. Au, to koleno pořád bolelo! Na nakládací ploše náklaďáku stál psací stůl s fialovými zásuvkami. Fialové? Když jednomu ze stěhováků vypadl z rukou filmový

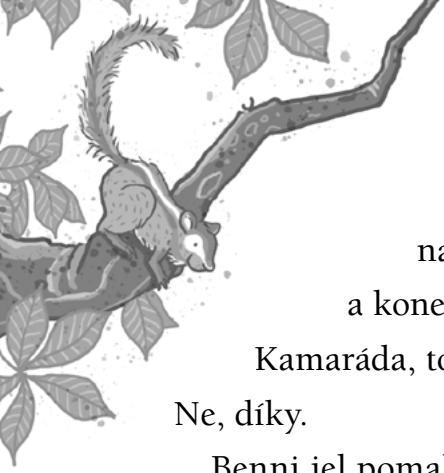

plakát s nápisem „Noc upírů,“ bylo Bennimu jasné: Naproti se nastěhovala holka. Pokrčil rameny a konečně se vydal na cestu domů. Kamaráda, toho by potřeboval. Ale holku? Ne, díky.

Benni jel pomalu nahoru Skřiváncí ulicí domů. Najednou uslyšel zasyčení. Vycházelo přímo ze živého plotu. Jako kdyby někdo vypustil vzduch z nafukovací matrace. Co to bylo? Benni slezl ze skateboardu a potichoučku kladl jednu špičku před druhou. Být úplně potichu uměl Benni moc dobře. Před plotem si dřepl. Zíral do tmavé jeskyně z listí a větví. Trhl sebou: Před ním ležel had. Opravdový živý had s olivově zelenými šupinami. Srdce mu bušilo.

Had měl tmavě hnědé, bdělé oči. Otevřel tlamu a vyplázl jazyk. Jeho ústní dutina

byla modročerná. Benni se tak klepal, že se sotva zvládl doplížit zpátky na ulici. Jakmile se konečně dostal ke svému skateboardu, neváhal ani vteřinu. Benni šlápl na plyn. Zrychlovat přestal, až když už byl doma.

Ida Kronenbergová seděla na okenním parapetu svého nového dětského pokoje a klátila nohama. Jedna noha vevnitř, druhá venku. Tak seděla nejraději. Měla toho stěhování už dost. Nejdříve musela všechno zabalit. A teď měla zase všechno vybalit. To ale může počkat.

Bylo odpoledne a dole na Jánském náměstí si zametač ulic odstavil svůj oranžový vozík. Jestlipak se zrovna nechá ostříhat v „Kadeřnickém salónu Elfríde“? Její rodiče, kteří salón společně provozovali, měli plné ruce práce.

I dnes, když se stěhovali, se museli chopit hřebenu a nůžek. Salón zel dlouho prázdnotou a všichni

obyvatelé města zřejmě čekali jenom na to, až se v „Kadeřnickém salónu Elfríde“ bude zase stříhat, foukat a barvit.

Ida spočinula pohledem na Jánském náměstí. Domy měly pestré fasády a malé balkony. Některá okna byla otevřená, někdo cvičil na housle. Znělo to dost vrzavě a Idě se zastesklo.

Její nejlepší kamarádka Miriam také hrála na housle. Jak moc jí chybí! Idě se zdálo, že Miriaminy skladby zněly mnohem lépe.

Zítra jí čekal první školní den v nové třídě. Škola Na Vyhlídce, tak se jmenovala škola, kterou měla Ida v budoucnu navštěvovat.

Jaké to asi bude? Ida nikoho neznala. Ani v sousedství ještě neviděla žádné děti – kromě toho pobledlého kluka, který tak neohrabaně jezdil na skateboardu. V tom pod Idou zacinkaly dveře salónu a zametač z něj odešel s novým sestřihem. Ida se zvědavě vyklonila z okna – příliš daleko! Zazněl pronikavý pískot. Právě včas se zachytila okenního rámu.

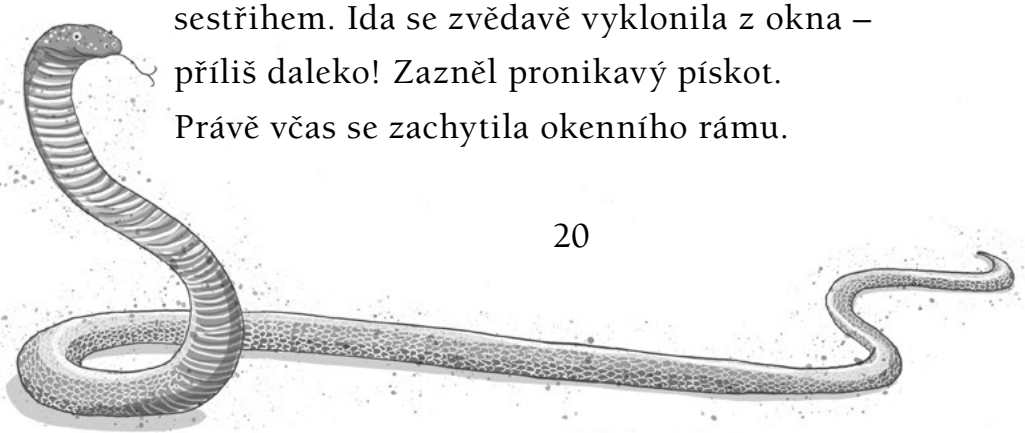

Ida vzdychla. Málem spadla dolů. Podívala se z okna. Kdo to byl?

Uprostřed náměstí, v koruně kaštanu sedělo zvíře s huňatým ocasem a mžouralo na ní. Dokonce na ni mávlo. Ida ho neviděla.

Když dole zametač sebral svůj vozík a začal ho s rámusem tlačit po chodníku, zvíře zmizelo. Už se ztratilo mezi větvemi kaštanu, když zaznělo další zapískání. Byl to pozdrav na rozloučenou, Ida ho ale neslyšela.

Doma Benni uložil skateboard zase do sklepa. Ve svém pokoji otevřel atlas zvířat. Prolistoval mnoho stránek, než našel to, co hledal: fotografii hada, který měl olivově zelené šupiny a modročernou tlamu.

MAMBA ČERNÁ Jeden z nejnebezpečnějších hadů na světě! Je velmi rychlá, její jed je smrtelný. Pochází z východní Afriky.

Listoval dál a objevil zvíře, které se podobalo veverce, ale nebyla to veverka.

ČIPMANK Čipmank má hnědý kožich a černé pruhy na zádech. Často na sebe upozorňuje hlasitým pískáním. Jeho teritoriem je Severní Amerika.

Zmatený Benni zavřel knihu. Co má had z východní Afriky a čipmank ze Severní Ameriky co hledat před jeho dveřmi?

Noc byla vlahá a plná padajících hvězd. Benni ležel ve své pirátské posteli a neklidně se převaloval sem a tam. Trápil ho děsivý sen. Musel běžet závod s pruhovaným hadem a zelenou veverkou. Ale nemohl se pohnout z místa. Zvířata se mu smála a smála a smála…

Benni ospale otevřel oči. Venku se něco zablýsklo. Benni si toho sotva všiml. „Nechci být vždycky ten poslední," popotáhl Benni a otočil se ke zdi.

O pár domů dál seděla Ida u okna. Nemohla spát. Byla příliš rozrušená. Zítra má jít do nové třídy. Jestlipak si tam najde rychle kamarády?

Támhle, zase jedna padající hvězda! Ida si rychle přála, teď už posedmé, aby se jí v nové škole líbilo.

2. kapitola

„Teta Elfríííde!“

Škola Na Vyhlídce byla stará vila z pálených cihel se dvěma kulatými věžičkami nalevo a napravo a širokým schodištěm uprostřed. Přímo nad vchodem se nacházela kancelář ředitele Heriberta Siegmanna. Jako vždy první den nového školního roku stál u okna a spokojeně pozoroval pospíchající žáky. Nový školní rok začal! Doufejme, že to bude klidný rok.

Když Ida uviděla ostatní děti stát u školní brány, ztratila odvahu. Jako jedna zeď stáli dívky a chlapci vedle sebe. Přitom hlasitě štěbetali jeden přes druhého.

„Určitě se baví o mně," pomyslela si Ida. Pevně zastrčila palce pod popruhy svého batohu a hodila copy dozadu. Její maminka jí do vlasů zapletla perličky a barevné hedvábné stuhy. Jako kadeřnici jí napadaly stále nové věci. Dnes ráno se Idě její perličkové copy líbily, ale teď už si nebyla tak jistá. Najednou se bála poznámek od ostatních. „Ahoj indiánko!" bylo první, co slyšela. Ta hláška přišla od dívky s dlouhými blonďatými vlasy, která měla na zádech růžový princeznovský batoh. Tři dívky stály kolem blondýny, která se teď docela vysokým hlasem zeptala: „Ty jsi ta nová?" Ida polkla.

Blondýna zvedla bradu. „Nechceš se představit?"

Ida rozrušením nevydala ani hlásku. Knedlík v krku byl prostě příliš velký.

„Tak ti tedy budeme říkat teta Elfríde.“ Dívka s princeznovským batohem se zasmála. Znělo to falešně a nepřátelsky.

„Jsem Ida,“ řekla Ida rychle, ale ostatní dívky už přizvukovaly.

„Teta Elfríííde, teta Elfríííde!“ křičely.

Jejich blonďatá vůdkyně ukázala prstem na pruhované punčocháče, které měla Ida pod kraťasy. „Ostatně: Tvoje punčocháče jsou děsně nemoderní.“ Její tři společnice se dál chichotaly.

Ida nevěděla, co má říct: V její staré škole tak chodily všechny holky. Miriam měla dokonce ty samé punčocháče. Ale tady zřejmě frčely princezny s čelenkami do vlasů, v šatičkách a balerínách. S tím nemohla sloužit.

Ida prošla kolem skupinky. Zuřivě vyběhla schody. Věděla, že její třída je v prvním poschodí. Ředitel jí a její mamince třídu ukázal při jejím přihlášení.

Ida prošla dlouhou chodbou kolem nápojového automatu a otevřela dveře. Chlapec v kostkované

košili seděl na lavici v prostřední řadě. Ani nezvedl hlavu, když Ida práskla taškou na zem.

„Dobré ráno," zabručela.

„Good morning," zahuhlal, stále ponořený do svého komiksu.

Ida mrkla na komiks: obrovský zelený netvor řádil v ulicích New Yorku.

Pak chlapec s lehkým zájmem zvedl hlavu: „Ty jsi ta nová?"

„Jo." Ida pokrčila nos. „Můžu si sednout vedle tebe?"

„Pro mě za mě," zamumlal a trochu se odsunul.

„Jmenuju se Ida," řekla Ida a důkladněji si prohlédla svého souseda. Nebyl to ten kluk, který byl včera na skateboardu před jejím salónem?

„Ale taky mi můžeš říkat teto Elfríde," dodala mrzutě a vytáhla sešit a tužky ze své školní tašky.

„Jmenuju se Benni," odpověděl chlapec a zašklebil se.

„Můžeš mi ale taky říkat netvore."

Třída se postupně zaplňovala. Děti většinou přicházely v malých skupinkách a bavily se mezi sebou. Ida se namáhavě pokoušela zachytit co nejvíce jmen.

Chlapec, který po cestě na své místo třikrát zakopl o vlastní nohy, se jmenoval Eddie. Vysoký týpek jménem Silas hlasitě vytruboval, že byl každý den na koupališti a skákal z desetimetrového prkna. A chlapec s kulatými brýlemi se zřejmě jmenoval Max…

Dívka se spoustou pih se sebou táhla prastarou školní tašku. Jmenovala se Leonie?

Idě drnčela hlava, tak moc se snažila si všechna jména zapamatovat.

Do místnosti najednou vstoupila ta velkohubá blondýna. Od spolužaček si nechala nést svůj růžový princeznovský batoh. Jmenovala se Helena, to se nedalo přeslechnout, a o prázdninách byla v jižní Francii. Její rodina zřejmě vlastnila letní dům s velkou střešní terasou a bazénem v Nice.

Tři dívky poletovaly kolem Heleny jako dvorní dámy kolem královny: Finja, Katinka a Anna-Lena.

Helene pozdravila Idu „teto Elfríííde“ a její dvořanstvo se hihňavě přidalo.

Ida zrudla. Sklopila hlavu a začala se přehrabovat ve své tašce. Kdo další vstoupil do třídy, už nezaznamenala. Teprve když zazněl školní gong a ve stejnou chvíli se hlasitě zavřely dveře, zvedla Ida zase zrak. Ve třídě stál ředitel a doprovázela ho nějaká žena.

Rázem bylo ticho. Dokonce i ta velkohubá blondýna byla zticha.

Pan Siegmann měl na sobě tmavý oblek, kravatu a šeříkově fialovou košili. Žena vedle něj měla černé kudrnaté vlasy. Měla na sobě pestrobarevnou sukni se vzorem hvězd, která sahala skoro až na zem.

Její oči se leskly očekáváním.

Ředitel zvedl ruce. „Smím vám představit vaši novou třídní učitelku? To je slečna Cornfieldová. Slečna Cornfieldová pochází ze Skotska, ale už spoustu let žije v Německu.“

Nikdo neřekl ani slovo. Všichni se dívali na novou učitelku, která se na třídu usmívala.

Nakonec chlapec v pletené čepici úplně vepředu v první řadě luskl prsty. „Co je s panem Finkem?“ zeptal se. Měl nás přece zase učit.“

„Pan Finke se nechal přeložit. Kvůli onemocnění v rodině,“ odpověděl pan Siegmann a podíval se přísně. „Hned si prosím sundej tu čepici.“

Chlapec strčil s bručením čepici do přihrádky pod svou lavicí.

„To je Čoki,“ zašuškal Benni. „Říkáme mu tak, protože pořád pije čokoládový nápoj Čokokaba.

Ida se podívala na jeho čokoládově hnědé vlasy a přišlo jí, že ta přezdívka na něj sedí.

„A kdo jsou ti dva za námi?“ zeptala se Benniho. Dvě dívky měly hlavy těsně u sebe a šuškaly si turecky. „To jsou Sibel a Hatice,“ zašeptal zpět. Ředitel stáhl koutky úst a odkašlal si. „Protože je slečna Cornfieldová na naší škole nová, budu vás od teď během vyučování častěji navštěvovat.“ Tahal se za kravatu. „Abych ji podpořil.“ Zakašlal. „Ale jsem si jist, že spolu budeme všichni dobře vycházet.“

Ředitel chtěl právě odejít, když na okenním parapetu objevil zelenou plastovou zalévací konev. „Á, tu jsem hledal po celé škole! Musím nutně zalít kedlubny.“

Třída potlačovala smích. Vypadalo to legračně, když ředitel ve svém fajnovém obleku se zelenou konví v ruce opustil třídu. Pan Siegmann se rád účastnil soutěží typu „Která slunečnice vyroste nejvýš? nebo „Kdo vypěstuje největší dýni?“. Tentokrát byly zřejmě na řadě kedlubny.

Sotva ředitel odešel, prohrábla si slečna Cornfieldová svou kudrnatou hřívu. Působila vesele a plná energie. Šla k umyvadlu, prohlédla se v zrcadle a upravila si vlasy.

„Nemá někdo hřeben?“ zeptala se nahlas třídy a Helena hned zašátrala ve svém princeznovském batohu. „Tady, paní učitelko!“ předala jí ho s poklonou.

„Děkuji, Heleno,“ řekla učitelka.

Ida se podivila, že slečna Cornfieldová tu vychloubačku z Nice oslovila křestním jménem.

Už se znaly? Nebo se naučila seznam žáků nazpaměť? Ale jak věděla, kdo je kdo?

Slečna Cornfieldová si sedla na stůl a vyzula si boty. Nehty na nohou měla nalakované různými barvami. Usmívala se na třídu a přitom si pomalu pročesávala své černé kudrny hřebenem. „Omlouvám se, dnešní ráno bylo trochu hektické. Teprve včera jsem se dozvěděla, že půjdu učit na vaši školu. Musela jsem toho spoustu zařídit.“ Kroutila pestře nalakovanými prsty sem a tam.

„Hustý,“ zašeptal Benni vedle Idy.

Odpověděla mu pokýváním. V tom měl pravdu. Slečna Cornfieldová mluvila dál. „Jak jste právě slyšeli, pocházím ze Skotska. Úžasná země plná pradávných záhad. Ale svět skrývá tajemství všude. Kdo z vás včera zůstal vzhůru do půlnoci? Snad ty, Jo?“

Kdo byl Jo? Seděl úplně vzadu. Když se Ida otočila, zadívala se déle, než bylo nutné. Srdce jí na chvíli vynechalo. Jo byl ten nejhezčí kluk, kterého kdy viděla. Měl dlouhou tmavou ofinu,

která mu šikmo visela přes oči. Kromě toho měl na sobě příliš velké tričko s nápisem „Štístko". Vypadal tak dobře, že by mohl hned hrát v jakémkoliv upírském filmu.

Slečna Cornfieldová zopakovala: „Co je, Jo? Díval ses včera v noci na hvězdnou oblohu? Ano nebo ne?"

„Já?" Jo si ležérním pohybem odhrnul vlasy z obličeje. „Ne. Rodiče mě poslali brzo do postele. Kvůli škole!" Slečna Cornfieldová zvedla pravý ukazováček. „Chyba! Včera byla noc padajících hvězd!"

Max zvedl ruku. „Maxi?"

„Myslíte částečky hvězdného prachu, které se řítí k zemi rychlostí 80 kilometrů za hodinu?"

„60 kilometrů," opravila ho Ida automaticky. V její staré škole byla nejlepší ze třídy a nehodlala na tom nic měnit. „Šprti!" zasyčela Helene z řady u zdi. „Docela dobré, Profesore, ale Ida byla lepší." Učitelka uznale kývla na Idu.

„Odkud zná jeho přezdívku?" zamumlal Benni užasle.

Ida s napětím pozorovala, jak slečna Cornfieldová vytahuje z tašky mapu hvězdné oblohy.

„Hvězdná obloha nám splní naše tajná přání," řekla učitelka. „Každopádně já jsem byla mezi druhou a čtvrtou hodinou vzhůru. Víte, co jsem si přála, když v černočerné noci zhasla jedna zvlášť krásná hvězda?"

Ida si všimla, jak si za ní Sibel a Hatice šuškají. „Ta snad nemá všech pět pohromadě," mumlaly, tentokrát německy.

Slečna Cornfieldová vypadala, že si té poznámky nevšimla. Pohledem cestovala po třídě.

„Přála jsem si, aby moje nová třída byla jedinečná a nezaměnitelná. Pořádně napínavé dobrodružství." Slečna Cornfieldová ukázala ven. „To je teprve začátek."

Všichni otočili hlavy doleva. Za oknem proletěl pták s modrofialovým peřím. Podíval se jejich směrem a vypadalo to, že zamával

křídlem. Slečna Cornfieldová zamávala vesele zpátky, pak se obrátila zpátky ke své třídě. Usmála se. „Chtěla bych přinést čerstvý vítr do Školy Na Vyhlídce! Moje třída musí být něco mimořádného. Doufám, že milujete zvířata. Zvířata všeho druhu! Nuže?“

Nikdo se neodvážil odpovědět. Všichni si mysleli to samé: že tahle slečna Cornfieldová je ta nejpodivnější učitelka, která kdy na této škole učila.

3. kapitola

Tajemný minibus

Benni šel hlemýždím tempem domů. Před sebou kopal prázdnou plechovku od Coca-Coly. Neměl naspěch.

Jeho rodiče pracovali v bance, oběd byl teprve v jednu, měl tedy dost času.

Benni se loudal Lipovou alejí a přemýšlel o své nové sousedce v lavici. Tahle Ida umí být docela vznětlivá. Ta měla ale náladu!

Moc dobře se v té škole asi necítila. To byla samozřejmě vina Heleny, jasně, její zlé řeči byly obávané. A zřejmě jí už dala přezdívku: Teta Elfríde…

O přestávce seděla Ida úplně sama na lavici. Byla na tom stejně jako on. Benni věděl, že ho ostatní ve třídě považovali za nudného snílka, který nikdy nic nezvládl. Přitom to ale vůbec nebyla pravda! Jen byl někdy trochu pomalejší než ostatní. Úkoly dělal vždy pečlivě a většinou správně. Ovšem ve sportu byl celkem k ničemu.

Benni právě přemýšlel, jestli má pozvat Idu na svou oslavu narozenin, když v tom zaslechl rachotivý zvuk. Starý minibus přiburácel a zastavil vedle něj na semaforu. Autobus byl křiklavě pomalován písmeny. Beni si dal ruku přes oči. Zdálo se, že písmena tančí:

KoUzeLný ZveRiMeX

Boční okna byla zatemněná. Benni se pokoušel rozpoznat, kdo sedí za volantem. „Nějaký chlápek v klobouku," zamumlal.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.